

Triviel og genial film

Er man inhabil som anmelder, hvis man er fan? Modkrafts udsendte medarbejder havde skyhøje forventninger til Wes Andersons »Moonrise Kingdom« og boblede af glæde bagefter.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Mine forventninger til Wes Andersons »Moonrise Kingdom« er på forhånd skyhøje — så høje, at jeg lægger et opslag på facebook, inden jeg fredag morgen cykler ind til Grand for at se den sammen med anmeldere fra diverse medier.

I forvejen er jeg ret vild med hans lidt krøllede tilgang til filmfortællingen og hans virtuose stilistiske beherskelse af mediet i film som »The Royal Tenenbaums«, »Life Aquatic« og »The Darjeeling Limited«. Derfor glæder jeg mig simpelthen sygt meget til at se, hvad Wes Anderson nu har fundet på.

Måske er det bare mig, men jeg synes stemningen blandt de forsamlede i Grands foyer er en smule elektrisk, da jeg træder ind gennem døren. Sal 3 – den store – er i hvert fald godt fyldt op, da filmen skal til at begynde. Måske er jeg ikke den eneste, der spændt af forventning glæder sig til at mørket sænker sig over os?

Efter visningen kommer jeg boblende af glæde ud af biografen. Mine forventninger er ikke bare blevet indfriet — jeg er fuldstændig solgt, og jeg må straks dele det med nogen. Lidt nede ad Mikkell Bryggers Gade tager jeg derfor mod til mig og spørger for sjov en af de andre: »Er man inhabil som anmelder, hvis man er fan?«

Både underholdt og udfordret

Det kan være lidt svært præcist at sætte fingeren på, hvad det er, Wes Anderson kan. På den måde minder hans film mig lidt om Coen-brødrenes, og ligesom når jeg har set en af deres film, så føler jeg mig både virkelig godt underholdt og ikke så lidt udfordret bagefter.

Filmene – og det gælder til fulde også for »Moonrise Kingdom« – er på én og samme gang både trivielle og geniale, og de sætter en stor fed streg under, at amerikansk filmkultur har meget mere at byde på end hårdtpumpede action-eksplosioner og sirupssentimentale romantiske komedier.

Det handler selvfølgelig om historien, men det er ikke fordi, måden at fortælle den på som sådan er revolutionerende – overordnet er »Moonrise Kingdom« en temmelig regelret 3-akter med vendepunkter alle de rigtige steder, et hektisk klimaks og en helt igennem usandsynlig happy end.

Bruce Willis med fedtet hår og briller

Pointen er snarere, at Wes Anderson — stadig i lighed med Coen-brødrene — kapper de snærende bånd med en snirklet finurlig handling, absurde optrin ad libitum og et persongalleri befolket af narre og tosser.

Og selvom »Moonrise Kingdom« med sin historie om unge elskende på flugt ganske entydigt er centreret om sin utilpassede helt og heltinde — spillet suverænt af debutanterne Jared Gilman og Kara Hayward, som vi nok ikke har set det sidste til på film — så bidrager

de tal- og farverige bipersoner markant til det samlede billede.

Det har altså også noget at gøre med castingen og spillet. Ligesom Coen-brødrene smider regelbogen ud af vinduet ved at lade førsteelskeren George Clooney spille en selvoptaget, forfængelig charlatan i »O Brother, Where Art Thou«, så lader Wes Anderson actionhelten Bruce Willis spille en meget lidt helteagtig, men meget melankolsk sherif med fedtet hentehaar og briller.

Endelig er der selvfølgelig stilen, altså brugen af de teknisk-æstetisk virkemidler, som absolut også er med til at sprænge rammerne for, hvad man normalt må og kan, og som gør filmen til mere end bare underholdning.

En slags undergravende virksomhed

Det ville være at stramme den at kalde »Moonrise Kingdom« direkte samfundskritisk, men Wes Anderson bedriver alligevel en slags undergravende virksomhed i det små ved at vise os, hvad filmmediet også kan bruges til.

Filmens fine skildring af børns seksualitet — og alene det, at de har en — skal sikkert nok få nogle kulturkonservative og kristne i hjemlandet op af stolene. I hvert fald gav det bornerte og tjeklistefikserede MPAA den ratingen PG-13 (»for sexual content and smoking«), mens filmen herhjemme har fået censuren »Tilladt for alle, men frarådes børn under 7 år« af det noget mere reflekterende Medierådet for Børn og Unge.

Mere interessant er det dog, at Wes Anderson så konsekvent fastholder et børneperspektiv, der gør nar ad de voksne og myndighederne. Det kan måske virke banalt i Skandinavien, hvor vi er vant til børnekultur, der er skabt ud fra en grundlæggende solidaritet med sine brugere — det jeg vil kalde Pippi Langstrømpe-traditionen — men det er altså mere sjældent i Hollywoods familiefilm gennemsyret af de "rigtige" *family values*.

For den kritiske filmforbruger, der skal i biffen med ungerne, er »Moonrise Kingdom« et godt alternativ til de kommercielle, merchandisegenererende mainstreammetervarer — hvis man altså kan få overtalte dem til at se den i stedet for den seneste Disney- eller Dreamworksfilm. Det betyder ikke, at filmen er en børnefilm, men den kan klart også ses af børn, og de vil ikke tage skade af lidt ægte filmkunst.

Nå jo... Hvis du vil vide, hvad »Moonrise Kingdom« konkret handler om, hvordan den

egentlig ser ud, hvor og hvornår den foregår, eller hvem der ellers er med, så gå dog selv ind og se den!

Moonrise Kingdom - Official Trailer [HD]

»Moonrise Kingdom« (instr.: Wes Anderson, USA 2012, 94 min.). Premiere d. 13. september i biografer over hele landet.

Redaktion: Modkultur

Emneord: Wes Anderson | Film | USA |

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**